

György Alida

Ki érti?

A legtöbb nő érti, miért volt nálam gázspray aznap este,
amikor csak két utcával arrébb kellett mennem.

A legtöbb nő érti, milyen veszélyeket hordoz a sötétség.
A visszatartott lélegzetet, az összeszoruló gyomrot,
a közeledő és távolodó léptek ritmusára gyorsuló szívverést.

A legtöbb férfi még nevet a történeten, amikor arról mesélek,
hogyan törte meg a csendet az unatkozó taxis hangja,
aki a parkoló autók egyikéből kiszólt:
BÚ!

Nevetnek, amikor mesélem, hogyan sikoltok fel és ugrok arrébb.
Azon viszont már nem, hogy használtam a gázsprayt.

Nem nevetnek, amikor mesélem, hogy futás közben még hallom,
köhögve még utánam káromkodni a taxist.

Néha én is nevetek, mikor mesélem ezt a történetet.
Néha viszont magyarázkodni kezdek,
mert a férfiak még mindig nem értik.

Környezettudat

Hiába engedték meg,
már nincs kedvem kimenni a házból.
A facebook-oldalam elégett
koalák és kenguruk képeit mutatja,
gyerekeket gépfegyverrel,
egy hírt valami félresikerült útjavításról,
és egy fiatal nőről, akit a gyereke előtt
késelt halálra a férje.

Chipset eszek, görgetek a telefonon,
felugranak a chat ablakok: gyere, jó lesz.

A kávézóknak mostanában már nem kérek szívószálakat,
ha a pincér mégis hoz, mindig hangosan megjegyzem,
hogy pedig én külön szoltam, nem kell.
Ilyenkor mindenki elmeséli, velem is volt már ilyen.

Egy másik világban, pár évvel ezelőtt
még gyűjtöttük a szívószálakat,
a szívárvány színei szerint rendeztem őket.
Mindegyik egy külön emlék volt.

A szívószálak idővel fakulni kezdenek.

Arról sosem beszélünk, hány bálna halhatott meg,
torkába szorult emlékeink miatt.
Vajon hány állat pusztult bele abba,
hogy valaha ismertük egymást.